

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Bistandslovens § 127 giver formanden for det sociale udvalg eller i dennes forfald næstformanden mulighed for at tvangsfjerne børn fra hjemmet i de tilfælde, hvor børn er truet eller lider overlast. Det er en selvfølge, at man skal have en sådan bestemmelse i bistandsloven, så der sikres hurtig hjælp til børn, såfremt deres liv og helbred er truet. Men efter fremskridtspartiets opfattelse må loven sikre hjemmene bedre mod myndigheds- overgreb fra samfundets side.

Der findes rystende eksempler på socialvæsenets brutalitet over for familier, hvor børn er blevet gjort til kastebold mellem forældre og de offentlige myndigheder. De sociale myndigheder har anvendt alverdens tænkelige metoder for at fjerne børn fra hjemmet. Børn er blevet lokket under påskud af, at de skulle på fotoudflugt, mens der reelt var tale om, at de skulle tvangsanbringes på børnehjem. En anden anbringelse skete ved, at en socialrådgiver jagtede et niårigt barn gennem stuerne, fordi det skulle anbringes uden for hjemmet. Ofte er det sagsakter fra pædagoger og psykologer, der ligger til grund for en tvangsfjernelse. Politikere føler sig afmægtige over for deres vurdering af sagen. De »sagkyndige« udtaler sig med en vis autoritet, men reelt drejer det sig om en politisk opfattelse af børneopdragelse og kernefamilier. Derfor bør der sættes spørgsmålstegn ved, hvor megen vægt der kan lægges på deres udsagn. Tvangsfjernelser må og skal bedømmes ud fra barnets og hjemmets grundlag. Sagerne skal behandles på en måde, så der opnås størst mulig sikkerhed for, at den trufne afgørelse er rigtig. Samtidig gælder det om at styrke familiernes tryghedsfølelse og tro på, at det hele går lovligt og rigtigt til. Det er

uhyre væsentligt, at der skabes et tillidsforhold mellem borgerne og myndigheder, og at mennesker behandles hensynsfuldt.

Dette synspunkt forfægtede fremskridtspartiet ved en række ændringsforslag til den sociale bistandslov, da denne blev behandlet i foråret 1974. Partiet fulgte linjen op ved ministerspørgsmål (f. eks. Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 2103-2107, 3822-3826 og 3851-3853), ved L 209 af 6. februar 1976 (Folketingstidende 1975-76, tillæg A sp. 3691-3694 og forhandlingerne sp. 8468-8502). Endvidere ved forespørgselsdebatten den 10. december 1975 (Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 2801-2845 og 2878-2900).

Desværre må mange mennesker lide under, at fremskridtspartiet endnu ikke har vundet flertal for sine tanker.

Derfor gøres nu et nyt forsøg ved, at det foreslås at indføre en bestemmelse om, at den foreløbige beslutning skal behandles i det sociale udvalg inden 14 dage efter fjernelsen med tilstedeværelse af en dommer samt advokat eller anden bisidder, der kan varetage forældrenes interesser. Et sådant møde kan ændre den trufne beslutning eller opretholde den trufne foreløbige beslutning.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Forslaget indebærer, at forældrene sikres mulighed for retshjælp inden 14 dage, og forældrene sikres også, at afgørelsen først træffes efter et møde, der inkluderer en dommer, en advokat eller anden bisidder.

Det er rimeligt, at forældre holdes skadesløse i forbindelse med en tvangsfjernelse, hvorfor advokat- og konsulentbistand betales af det offentlige.